

co oči nevidí

MOTOLSKÝ OBČASNÍK

LITERÁRNÍ REVUE STUDENTŮ
A PEDAGOGŮ 2. LÉKAŘSKÉ FAKULTY

č. 10 / leden 2024

CO OČI NEVIDÍ

Na začátku zimního semestru jsem po delší době doslova prozřel, když jsem začal nosit nové brýle se silnějšími skly. Nedokázal jsem si představit, kolik věcí unikalo mému zraku a pozornosti. Konečně vidím, co stojí v těch výukových prezentacích, můžu si je tak přečíst dříve, než je přečte vyučující. Začal jsem poznávat lidi kolem sebe a ušetřil jsem si spousty zbytečně dobíhaných autobusů. Konečně si užívám výhledy a zase vidím těch pár hvězd, co se dá v Praze pozorovat.
x

Podobně jako jsem se začal orientovat v hmotném světě kolem sebe, snažím se pochopit veřejné dění. Nechci totiž zavírat oči nad problémy našeho světa, přece jenom jiný nemám.

Mohl bych tu nějakým způsobem komentovat palčivá témata posledních týdnů a měsíců, ale dělat to nebudu. Zprvė nejsem ani zdaleka ten, co

se v podobných tématech dostatečně orientuje (rozhodně mi chybí několik dioptrií), a zadruhé si nemyslím, že by k tomu tento text měl sloužit.

V průběhu podzimu a začínající zimy jsme zažili několik popršených a prosněžených dnů. Miluju ten čas, kdy všchnu slávu světa zbertí trocha vody a větru. Jdete po ulici a najednou začne pršet. Vytvoří se relativně krátké časové okno, kdy lidé nemyslí na cizí ani vlastní utrpení, nemyslí na to, co se jim povedlo nebo co je čeká. V tu krátkou chvíli myslí jen na to, aby nezsmokli a aby se dostali co nejdříve do tepla.

Rád bych vám tady popřál, abyste se v podobných chvílích do toho tepla dostali co nejdříve a mohli se věnovat něčemu lepšímu — třeba našemu Občasníku. Díky němu si můžete na chvilku zkusit na svět pohlédnout očima jeho autorů.

Za celou redakci vám přeju inspirativní čtení!

Matěj Balík

MOTOLSKÝ OBČASNÍK Č. 10 Literární revue studentů a pedagogů 2. lékařské fakulty
šéfredaktor Matěj Balík (sefredaktor@motolak.org) **korektury** Matěj Balík, MUDr. Richard Boček, Mgr. Petr Březina, Barbora Džerengová, MUDr. Gabriela Moslerová **literáři** Matěj Balík, MUDr. Richard Boček, Mgr. Petr Březina, Barbora Džerengová, Tomáš Fürst, Samuel Heller, Eva Illiašová, Jan-Hugo Kopřiva, Zuzana Malá, Natálie Mašterová, Jan Matějčík, MUDr. Gabriela Moslerová, Matyáš Pásztor, Adéla Rotreklová, Martin Stanek, Šimon Zelník **ilustrace** Eliška Janeková (1), Veronika Vajdová (11), MUDr. Gabriela Moslerová (17, 61), Eva Illiašová (31, 49) **grafika a sazba** Linda Kriegerbecková **počet stran** 64 **náklad** 200 výtisků **vydáno** leden 2024 **Motolský občasník** je neprodejný, vydán jak v tištěné, tak elektronické podobě, a je volně k přečtení na internetových stránkách 2. LF UK. **Distribuce** tištěné verze se bude odvíjet dle epidemiologické situace, předpokládáme však, že tištěná verze by měla být volně k dispozici v prostorách na Plzeňské a u velkých poslucháren ve Fakultní nemocnici Motol. **Názory** vyjádřené v dílech autorů nereprezentují oficiální stanoviska 2. LF UK. Prosíme o **respektování** autorských práv. **Vydáváno** pod záštitou Motoláku (studentského spolku 2. LF UK). Vydání finančně **podpořila 2. lékařská fakulta. Děkujeme.** Vydání **příštího čísla** Motolského občasníku plánujeme na letní semestr 2024.

JSEM UMĚLEC / Samuel Heller / 6
MONITOR PÍPÁ / Samuel Heller / 7
PODZIMNÍ ZASNĚNÍ / Natálie Mašterová / 8
NEBE / Jan Matějčík / 10
KREV / Jan Matějčík / 12
OP. 177 — APULIE / Tomáš Fürst / 14
ROZHOVOR — VÝKŘIK DO TMY: / Jan-Hugo Kopřiva — MUDr. Gabriela Moslerová / 24
LATINSKÉ ZPÍVÁNÍ / Petr Březina / 32
PLAVBA / Martin Stanek / 36
KONCERT / Martin Stanek / 37
BABYLON FN MOTOL / Richard Boček / 38
PÁD V MLZE / Matyáš Pásztor / 44
BÁL V SRDCI / Zuzana Malá / 45
MESSENGEROVÝ ZPRÁVY JAPONSKO — ČESKO / Eva Illiašová / 46
RODINA TANČÍ / Barbora Džerengová / 54
PROCESSUS CORONOIDEUS / Adéla Rotreklová / 56
ASI UŽ MĚ TEN BYT NEDĚŠÍ / Adéla Rotreklová / 57
NESNAŽÍM SE / Matěj Balík / 58
NIC MĚ NENAPADÁ / Matěj Balík / 59
TANEC POLARIT / Gabriela Moslerová / 60
VEČNÁ CHVILA / Šimon Zelník / 62
CO OČI NEVIDÍ / Šimon Zelník / 63

Jsem Umělec
Spisovatel dokonce
Kolik stránek napíšu
Spoustu toho sepíšu

Lidský život na stránku
Vyčistím od nepořádku
Urovnám do systému
Do zápisů rychle nahlédnu
Alergie nemáte??
Skvěle!
Postupte dále do vozu
Konec v nedohlednu
Bohémský život vskutku mám
Život ve dne
V noci
Až na hranici možností

Jsem Umělec

Spisovatel

Tak hleďte na mé

Pa—So—Ne(ty)

Monitor pípá
Babka křičí
Moc to bolí
Jdu jí pomoci
Uklidnit
Zbytek noci obskakovat
Snad se to nebude zejtra opakovat

Monitor pípá
Babka křičí
Moc to bolí
Druhá noční
Chtěl bych spát
Jdu babce na bolest něco dát

Monitor pípá
Babka křičí
Moc to bolí
Třetí noční
Beze spánku
Už je vidět jen mou tělesnou schránku
Křičí
Křičí
Už mám nějak v piči

Natálie Mašterová

PODZIMNÍ ZASNĚNÍ

Jaké období máš nejradyji?

Otázka, na kterou už jsme každý odpovídali na tisíckrát.

A moje odpověď obvykle zní: „Všechny! Každé má přece něco do sebe!“ Na což dotyčný zase často reaguje: „I podzim?“

Tak mi tu dovoluňte se na chvíli zasnít o pocitech, které mě provází tímto kontroverzním obdobím, v Praze plném plískanic, hlubokých kaluží v dírách na silnicích a mokřících podlah tramvají.

Kapitola I: Podzim tajemný.

Ranní mlha halící do sebe příběhy stejně úspěšně jako okolní stromy a budovy. Mlha tak hustá, že by se dala krájet — a za ní schovaná lidská tajemství. V létě jsme možná plní nadšení, doslova z nás sálá síla do života, plány a optimismus, na podzim se však zachumláme při prvním klesnutí teploty do šál. Nasadíme klobouky. A stáváme se zakuklenými klubíčky tajemství a nostalgie schovanými za teplými zdmi kabátů, stejně jako ty kostely překryté dekami mlhy. Kdo ví, co za myšlenky se skrývá pod vrstvami tkaniny. Kdo ví, co za pohyby skrývají vrstvy zdiva. A tak na podzim hádám. Která postavíčka kam utíká? Které zákoutí mlhy co skrývá?

Kapitola II: Podzim vůní.

Ve vzduchu je cítit spadané listí. S prvními nízkými teplotami se přidává první závan křehkého zimního vzduchu. Tak jemného, až se zdá, že k jeho roztržení snad stačí rychlejší krok nebo úder podpatku o dlažbu. A přece se nás jeho vůně drží. Večer se proplétá mezi stromy v parku, ráno se rozprostře nad domy a zahradami. A když do ní vstoupíte, vezme vás k sobě jako dlouho očekávaná náruč nadcházející zimy. Jako líbezný pohazení po měsících žhnoucích veder.

Kapitola III: Podzim vzpomínek.

A s křehkou vůní podzimu přichází i křehké Myšlenky. U každého jiné. Jako to tajemství si je každý neseme, razíce si cestu vzduchem a hromadami žlutého listí. Já se při prvním závanu podzimu ocitám v ledovcových údolích. S nohama znavenýma z nekonečného broušení sněhových strání tyčících se v dálce. Tak daleko, a přece jakoby na dotek blízko. Ve večerech, ve kterých se zastavil čas. Pod červenavým oparem snášejícím se o čtvrté odpolední. Při krátkém odpočinku od neustálých hlasů, halekání, poponášení věcí a chaosu. Ve chvílce na Myšlenky. Vždy se rozpomenou na stejnou scenérii. Na stejný pohled směrem k vrcholům hor a na stejně surrealisticky zasněné prostředí malé horské vesničky.

A pak se ocitám zpátky v přítomnosti. Pouze s chutí nostalgie na rtech a závanem jasného podzimního větru ve tváři. A přemýšlím.

9

O čem asi sní klobouky, kabáty a šály proudící kolem?

Nebe
Kam zmizely hvězdy?
Hledím vzhůru
A jedna z mých posledních jistot
Se skryla za oblaky

Skryla se za oblaky par a dýmu
Které šedé město vyvrhlo
Jako výsledek své celodenní práce
A kterými zahalilo mé milované hvězdy

Obloha je pokryta monotónní nicotou
Nicotou hustou tak
Že kdybych ji chtěl krájet nožem svých snů
Ošklivě bych se pořezal

A stejně je hledám a nepřestanu
I kdybych do masa se pořezal
Budu hledat dál a dál
Dokud neskončím já, nebo dokud neskončí vše.

Krev se mi rozlila v puse.

Chuť krve jde cítit i v nose.

Kovová chuť krve mi zatemňuje mysl.

Kovová chuť teplé krve mi nabízí smysl.

Kovová chuť teplé, rudé krve zaplňuje prostor.

Kovová chuť teplé, rudé, sladké krve je jak slunce, co padá za obzor.

Kovová chuť teplé, rudé, sladké krve mě vší viny zproští.

Kovová chuť teplé, rudé krve se mi vpíjí do morku kostí.

Kovová chuť teplé krve připomíná zradu.

Kovová chuť krve skrývá někde pravdu.

Chuť krve ze mě udělala loutku.

Krev mi vytéká ven z koutku.

kým koukám
— kdo to vlastně vidí?

když se ti půlka domu
se zahradou
propadne do země
leť pryč
z letadla
je to malichernost
je to rovina
je to pouhý klam

středem města se
vyhýbám obchodům s klobouky
to mě stojí nové nebe
a staré domy
slepené dalšími starými domy

skrz náměstí
vprostřed
je podloubí
a je vymalováno starými obrazy
zůstaly jim oči a slova odpadala

některé mosty vedou do současnosti
těm je třeba obzvlášť se vyhnout
ale nezoufej
pokud přeci jen přejdeš
stačí se otočit a jít zpět
Matera tě obejmě

dívej se skrz ni
ať víš jaký to je

druhý den přecházím most
šplhám přes skaliska
kolem jeskyně zalité
asketickým potem
bodají mě trny a cesta se stává užší
stojíš mi za zády
nyní ti mohu objetí opětovat

— kdo jsi?
křičím z okraje skály
— kdo?
vrací se mi ozvěnou

15

řeka v kaňonu vynesla oči Altamurského člověka
a já jim ten pohled opětuju

nečekaný propad do toroidu
otočka středem relativizuje naši pozici
venku můžeme čekat
než zapomeneme
že tazatel jsi ty

na třetí den
vstávám do mlhy
 zalévá celý balkon
 bere s sebou všechny
 ranní vzpomínky
a tak zůstává jen spánek

denní snění
 bezstarostnost
 automatické odpovědi

teprve paprsky vitráží
 dopolední mše
mě odráží ve zpětném zrcátku

a já se vidím
vedle opuncí
 podél silnic
mých starých známých

vstávají taky
 předčasně z rána?

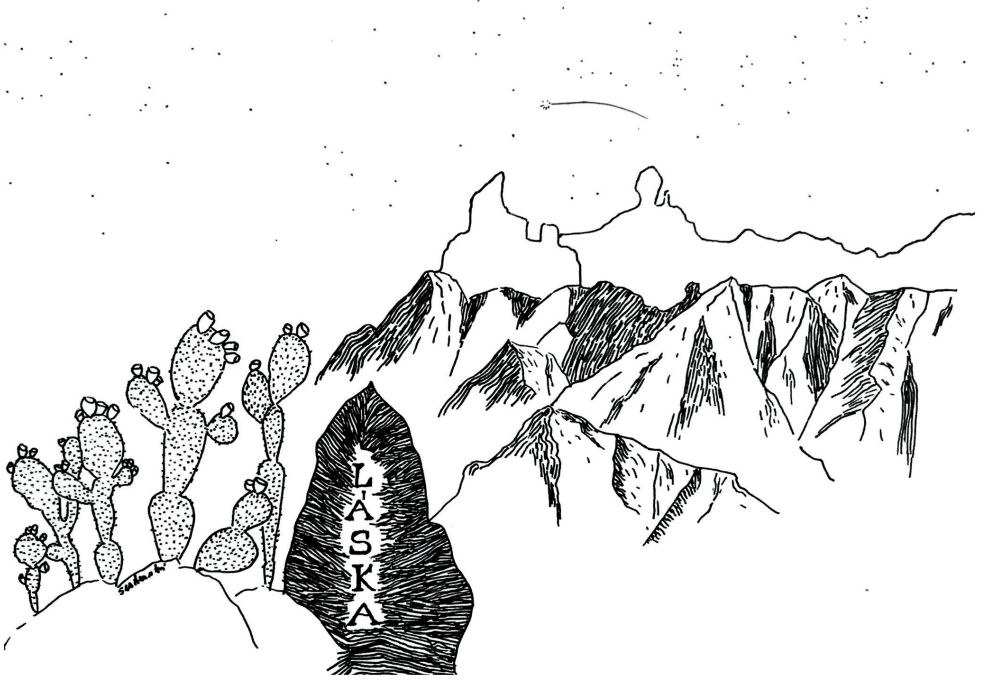
otočka vnitřkem toroidu
opuncie vedle jeskyně poustevníkovy

není radno trhat jejich plody
to je pak neviditelná bolest
 někdy si jí nevšimneš
 jindy padáš na kolena
 nikdy nevíš jak to skončí
 to je jediná jistota

veden vůní borovicového háje
 scházím k pobřeží
z opatrnosti mě do plosek bodají kameny
paty rozděravělých lávových stěn
 nabádají k sebeponoru

ale to se nesmíš bát
 ztratit půdu pod nohama
přestože ti spaluje tvoje chodidla

slunce mě spaluje
přes kvůli — vedru — porozeplou košili
trojakost pobřeží
zakončená skalničkami
lemuje cestu

cestu po které jdu já
po které jde Cosi oproti mně

změna vzduchu
je teplejší
je prostoupen anýzem a fenyklem
je odpoledne čtvrtého dne

18

Já: kdo jsi
Cosi: však mě znáš a já tebe

anýz a fenykl s každým nádechem

J: jsi známo samo, ale jaksi bezforemné, řekl bych
Známo: nemáš snad představivost?

anýz a fenykl staví kamennou zeď
J: mám tě na jazyku, dereš se mi do mysli a přece, mělo bys zůstat Neznámo samo
Z: vzpomínky mě učiní tebou, pak mě poznáš
J: vzpomínky jsou tvou zhoubou

anýz a fenykl vztyčují piedestal
stavím na něj neznámo
splácané ze vzpomínek
bezpečně nejasných
zády k sobě

J: jak rád bych ti pohlédl do tváře
Z: pak bych ti stejně pohled opětovalo
J: vím a stejně, vůně anýzu a fenyklu je v něčem krásná
Z: jednou se jí stanu, neboj se
J: na znovusetkání

vyrážím vstříc krvácejícímu bauxitu

19

mám slzy v očích
přesto vděčnost
za taková radostná setkání

neohlížím se
— jsi tam ještě

o to jde především

proud myšlenek se utápí
v moři

— neboj ony se ti vrátí
jediná odpověď
které se mi dostává

otevírám oči
pátého dne ráno

modrá hladina moře
a modrý okolní svět
jedině neonové citrony
ho osvětlují

pod hladinou jsem já
a pod hladinou jsou všichni ostatní

vracím se k sobě
ale jen natolik co vlny dovolí
moře je nevyzpytatelné
a bezpečné

známe se málo
ale to pro teď stačí

v padmasáně
dusím se svými slovy
pomáhá jedině nedýchat

šesté ráno padla mořská rosa

až všichni umřeme
svět se zastaví
ale nezapomene

stane se barevným světem motýlů?

stavím si kamenný dům
s vyskládanou střechou z hrubého vápence
bílým popelem na ni maluju symboly
abych ti vše řekl
jsme mimo slova
stejně jako naše řeč

21

sedím uprostřed
sedím a jsem
a jsem s tebou

v kamenném domě
s jediným malým oknem

odbějení zvonů sedmého poledne
nabádá mě zastavit se
vydělují se z divného pocitu

Já: známo jsi to ty?

průlet toroidem
skrz klenby kostela
zašlapují mě ke katakombám

Z: nevěděl jsi kam jdeš a teď se budeš divit, že nevíš jak se vrátit?

J: vždyť kdybych to věděl, nebylo by kam jít

Z: proto je třeba se do neznáma vrátit, je třeba do každého dne vstupovat s nevědomostí, jedině tak máš pořád kam jít

J: ale je to úzkost, úzkost odchodu i úzkost návratu

Z: bez ní by nebylo cesty, bez ní by nebylo vděčnosti, souboj mezi nimi ti dává sílu setrvat

J: setrvat v pohybu? také v něm je úzkost

Z: jedině s ním je tu vděčnost a vřelost

J: mám strach ze začátků stejně jako z konců

Z: každý z nich tě čeká, v jejich absolutní formě jsi vždy opuštěn

J: můžu být nablízku druhým

Z: jsi blízko sám sobě? útěk začíná úzkostí, útěk končí opuštěním, po cestě potkáš mnohé, každý je svým vlastním počátkem i koncem, dimenze toroidu jsou bezmezné všemi směry

J: pak přeci nelze začít ani končit

Z: dá se ale rozhodnout pro jeden směr, pak zbývá věřit, že ho ve všechné té bezprostorovosti a bezčasí neztratíš, sám si volíš jsoucno cesty, sám si volíš jsoucno sebe

J: cítím úzkost a vděčnost zároveň, radost i strach

Z: rozpolcenost je nezbytná, bez ní by nebylo ani jednoho, proto je třeba se jí nebránit, přijmi ji a ona se ti odvděčí

J: někdy je to těžké

Z: bezpochyby, ale i to si volíš, tak pokračuj

toroid mě vyvrhl
náměstí okupované francouzskými turisty

balkony plné opuncí
toulavé kočky
čáry života navždy otisklé
do těstovin
osudy snědené za otevřenými dveřmi
oleandry omývané
mořským vzduchem
vlasy spleené
sluncem a mořskou solí
staré hrady zespod mostu
chátrající

jsou ohně spalující
staré olivovníky
zevnitř
zůstává jim jen korová schránka
a otevřenost světu

23

jsou lidé
sedí v nabílených uličkách
v průvanu
a nevidí je

zmýtalas mnou
a nutila mě zastavit
spalovalas mě
předpodzimním sluncem
drtilas mě obručemi toroidu
a já jsem ti vděčný

je třeba setrvat v cestě
je třeba s vírou jít dál

loučím se s tebou Apulie
zemi hořících olivovníků a opuncí

**VÝKŘIK DO TMY:
ROZHOVOR S GABRIELOU MOSLEROVOU
O POBYTU VE TMĚ A PERUÁNSKÉM PRALESE**

Táže se student 2. LF UK Jan-Hugo Kopřiva

Odpovídá čerstvá absolventka MUDr. Gabriela Moslerová

Milá Gabrielo, Ty máš k pobytu ve tmě co říct. Uvedla bys nás do toho, jak a kde jsi ji zažila?

Já jsem se rozhodla pobýt sedm dní ve tmě a vybrala jsem si pro to místo poblíž Blaníku, což je pro mě srdeční záležitost. V dětství jsme se tam totiž se sestrou a mamkou ztratily a musely jsme stopovat svou cestu až k autu. Také se mi líbí legenda o Blanických rytířích spících v nitru hory Blaník, která pro mě nese symboliku toho, že svou sílu nacházíme sami v sobě. A mým záměrem bylo potkat se se sebou bez všech dalších rozptylů, bez mobilu, bez hudby...

Rozumím! A věřila sis, že máš dost pestré nitro, aby Tě na týden zabavilo?

Věřila! Já jsem si dokonce myslela, že to bude chvílemi hodně perný, co všechno ve mně může vytanout, a nakonec to bylo tak, že jsem si celý dny seděla nebo popocházela a vlastně jsem si jenom tak užívala svoji živelnost a takovou zvířecost. Například když jsem jedla, tak jsem jedla jenom rukama. Jeden pán mi tam nosil jídlo, například smaženého

lososa, a to jsem se do toho opravdu rukama pouštěla. Také jsem čím dál víc začala vnímat svoje tělo, což je teda zážitek, který doporučuji každému, protože když jsem vyšla ze tmy, uvědomila jsem si jak moc je naše pozornost nás vytrhávána pryč. Žádná traumata ani nepříjemné zážitky tam na povrch nevyplavaly, ale cítila jsem, že mě to duševně připravilo na cestu do Peru, kam jsem pak jela.

Takže Tě tam v tý tmě skutečně nic nestrašilo? Žádní duchové? Ani duchové minulosti?

Bála jsem se vždycky chvíli po probuzení, kdy jsem nevěděla, jestli v té tmavé místnosti něco nepříbylo, tak jsem si to tam vždycky obešla, ošahala a uklidnila se. Cítila jsem se tam víc bezpečně, čím víc jsem se ponořovala do sebe.

Jak fungovala donáška toho smaženého lososa, pokud jsi chtěla zachovat absolutní nerozkoukatelnou tmu?

Chatka, ve které jsem byla, měla dvoje dveře. Pán mi dal

vždycky signál, že nese jídlo, jestli mám své vnitřní dveře zavřené, jestli může vstoupit a položit mi to na podlahu a já zaklepala, že ano. Pak jsem našla dvě termosky s čajem a v takových krásných krabičkách jídlo na snídani, oběd i večeři.

Chápu, takže chuť nebyl smysl, který bys tam zanedbávala?

Rozhodně ne. Jídlem jsem tam byla úplně opečovávaná. Dokonce byl i dezert. Často jsem i zabíjela čas tím, že jsem jedla. Myslela jsem, jak tam budu lítat po vesmíru, meditovat, mít vhledy a vnímat třeba anděly, propojovat se s veškerým astrálem, a přitom jsem prostě byla se svým tělem, mohla jsem sedět, mohla jsem cvičit jógu a nějaká meditace mi vlastně vůbec nešla.

Pamatuješ si ten první moment, kdy jsi tam vešla a zavřely se za tebou dveře?

Ano, pamatuji si, že jsem si sedla na podlahu a prostě jsem seděla zachumlaná do deky. Mohlo mi to vydržet snad hodiny. Nakonec jsem si první noc ustlala na podlaze a spala tam.

Ted' když o tom tak mluvím, tak se mi vybavuje, že první den na mě padla trochu tíseň a jsem fakt ráda, že jsem to překonala. Vlastně i Ládík Zibura, kterého mám moc ráda, odešel po pár dnech, tak jsem si říkala, že jsem na sebe byla docela hrdá, že jsem to nakonec dotáhla do konce.

Gabrielo, přes Tvoje skvělé vyprávění věřím, že pro mnohé naše čtenáře bude nejvíc fascinující fakt, že sis na medicíně našla týden na „nic“. Na pobyt ve tmě. Jak se to prosím dělá?

Rozhodla jsem se, že si po státnici z interny udělám čas pro seberozvoj a sebeléčení. Zažádala jsem o individuální plán, ve kterém jsem požádala o posunutí závěrečné státnice až na další školní rok, a nastínila své plány — že chci jet do tmy, pak do Peru dozvědět se více o šamanském způsobu léčení, a pak o prázdninách studovat více psychosomatický původ nemocí, to už bylo v Čechách. Žádost jsem spojila s tím, že se sama už několik let zabývám léčbou svého ekzému více cestami než jen mastičkami, a od těchto

pobytů jsem si slibovala další pokrok, taky jsem přesvědčená, že aby lékař mohl pomáhat lidem na jejich cestě ke zdraví, musí nejprve porozumět sobě a vyléčit sebe. No a fakulta, respektive paní proděkanka doc. MUDr. Štěpánka Průhová, PhD., mi to uznala.

**Dobrá paní proděkanka...
Takže jela jsi tam s nadějí
meditovat, to znamená, že
jindy medituješ často?**

Ano, rozhodně, ale tady to opravdu nešlo. Furt jsem se vracela k prožívání smysly a né myslí. Prostě své tělo. Často jsem chodila a opravovala si pohybový vzorec chůze, hlavně došlapování, sklon pánve, uvolnění beder...

**Pamatuješ si, kolik
to bylo kroků?**

Takových osm. Občas jsem do něčeho narazila, občas do záchodu — byl tam hrozně hezkej záchod a taky sprcháč! Já jsem si to vlastně vybírala podle vzhledu, přestože pak byl v naprostý tmě. A měla jsem z čeho vybírat. V České republice máme nejvyšší pokrytí míst s pobytů ve tmě

na hlavu. Dává mi to pocit, že jako národ máme tendenci chodit do svých niter a taky se zabývat něčím, co nás přesahuje, ačkoli oficiálně je o nás znám poměrně zarytý odpor k církvím.

**To je pravda. Ten pobyt
ve tmě býval dřív hodně
spjatý s náboženstvím.
Ve středověku byla
v katolických klášterech
móda nechat se ve své
cele zazdít, protože
nicnedělání je nejpokornější
a nejpočestnější forma bytí.
To by Tě třeba lákalo?**

To teda né. A taky musím říct, že cítím velkou rezistenci ke všem náboženským strohostem, které svazují člověka v jeho prožívání, ať co se nádhery požitku týče, co se nádhery sexuality týče... Pro mě je balanc taková laskavá disciplína. Jím jídlo, aby mě živilo, ale také, abych z něho měla požitek. Kultivuju v sobě prožívání smysly, rozvíjím v sobě sexualitu i v tom posvátným aspektu, ze kterého jsme dneska vytrhováni ať už pornem nebo naopak tlakem na určitou kastraci. Žádný extrém není dobře, naopak to spíše živí tenzi v nás. Tu správnou

míru si každý musí najít sám, ošahávat si to, občas je to trochu tanec polarit, někdy je obtížné si dovolit požitek, jindy je zas třeba být pevnější v disciplíně.

To mi připomíná jeden román, který jsem kdysi četl. Francouz Henri Charriere v něm popisuje, jak byl vězněný ve tmě na samotce ve Francouzské Guyaně. Vzpomíná na to, že hlavní rada dozorců byla, aby onanoval co nejmíň, že to ubírá fyzickou i duševní sílu. Souhlasila bys po své zkušenosti s tímto tvrzením?

Tím jak jsem ve tmě konečně prožívala celým tělem, tak jsem si užívala i sexuální požítky a musím přiznat, že to bylo důležité. Právě tantra tohle zdůrazňuje, že musíme sami v sobě začít vnímat. Že musíme být schopni vůbec něco cítit, abychom mohli prožívat sexuální požitek. V průběhu života má člověk tendenci odpojovat se, otupovat svou schopnost cítit tělem, například kvůli nepříjemným anebo přímo traumatickým zážitkům. Při obnovování citění pak někdy

vyvstanou tyto nepříjemné pocity znovu, je důležité dovolit si je prožít, naplno cítit, a umožnit tak jejich uvolnění ze systému. Pak můžeme cítit i to příjemné, to vyživující, to posilující. Sílu mi sexuální prožitek může odebírat, pokud k němu přistupuji jako například k fastfoodu. Když je ten prožitek jen rychlý, samoúčelný, tak cítím velký odliv energie, ale naopak, když prožívám i tu cestu, co k tomu zážitku vede, tak mě to sytí podobně jako meditace.

Buddha prý řekl, že meditací člověk nezíská nic, co by už v sobě neměl. Souhlasíš?

Ano, to rozhodně. Věřím, že ať už při meditaci, práci s dechem nebo například psychadeliky, se člověk „probouzí“ jen do své moudrosti a do témat svého vědomí a podvědomí. Všechno už v něm je, akorát se k tomu dostává blíže, začíná to vnímat.

Dobře, tak pojďme do Peru.

Po pobytu ve tmě jsem měla dva týdny přípravnou dietu — bez cukru, soli, kávy, mléka, žádné smažené nebo příliš zpracované jídlo. Je to jak příprava těla,

tak své vůle a zkoncentrování se na nadcházející pobyt.

Samotná cesta do Peru asi za řeč nestojí, ale právě síla, kompaktnost a víra v sebe sama, které jsem si vezla ze tmy, se mi hodily v jednom momentu cesty při opuštění poslední peruánské civilizace. Nastoupili jsme na člun, kde jsem snědla Hrst čerstvě vyloupaných arašídů. Věděla jsem, že mám na ně alergii, ale takovouhle reakci jsem ještě nezažila. Začalo mi otékat hrdlo. Věděla jsem, že jsme možnost Epipenu zanechali na břehu, a že to musím zvládnout sama. Můj kamarád mi dal před odletem radu, že musím tomu výletu za Ayahuascau kompletně věřit, jinak mě v tom Ayahuasca vykoupe. A tak jsem si řekla, že to je první zkouška víry. Snažila jsem se uklidnit, dýchala hodně klidně a úsporně, a abych nedráždila hrdlo, plivala jsem přes palubu. Pamatuji si, jak jsem si připadala trochu trapně, že to vypadá jako bych zvracela z tý jízdy na lodi. No a nakonec jsme po půl hodině přistáli na břehu pralesa a já už mohla dýchat i polykat a zbytku skupinky jsem to vysvětlila

Takže alergie na oříšky je pro Tebe méně trapná než mořská nemoc.

Přesně tak.

Zmiňovala jsi Ayahuascu, podstoupila jsi ten rituál?

V jedné meditaci se mi zjevilo, že mám jet do Peru za Ayahuascau, což je psychadelický nápoj vařený z liány a listů chakruny — nápoj bohů, a po třičtvrtě roce se to zrealizovalo. Vyrasila jsem se skupinkou kamarádů do pralesa, do posvátné vesničky.

Promiň, jen napsala jsi děkanátu, že plánuješ v Peru pít silné halucinogeny?

Napsala jsem, že chci v pralesě navštívit šamany a učit se jejich tradičnímu léčitelskému umění.

Výborně. Prosím, pokračuj.

A tam jsem byla na pěti ceremoniích, při kterých se podávala právě Ayahuasca. Byl to ohromně silný zážitek, který měl i velmi těžké momenty. Asi to nejtěžší bylo, jak se mi ukázala realita tohoto světa. Z velké části

se mi ukazovalo, jako kdybychom žili v nějaké továrně, kde probíhá de facto recyklace lidí. Přišlo mi, jak nehodnotný je ten denní koloběh, do kterého často upadáme a dopadla na mě tíha bezsmyslnosti většiny našeho jednání a deprese z odpojenosti, ve kteréž žijeme. Potýkala jsem se tam se zacykleným továrním vesmírem, který mě děsil. A jako ve videohře jsem se furt vracela na začátek. Pamatuji si snahu tento kruh něčím přerušit, chytit se něčeho reálného, a nakonec to hlavní, co mě dokázalo vrátit zpátky, byla sebeláska. Peru byla ohromná škola mé sebelásky. Do té doby jsem byla dost závislá na tom, jestli mě někdo cení, jestli mě někdo uznává a tam na nic z tohohle nebyl čas. Tam šlo jen o to, jestli já se z toho vytáhnou, jestli já k sobě chovám dostatečnou sebeúctu, jestli já k sobě chovám dostatečnou lásku. Lásku mě dokázala

v těchto stavech dostat konečně i na hezká místa. Viděla jsem vesmír, některé planety, velký třesk. Jindy mi bylo ukázáno jak chápat léčebnou sílu, a to opět skrze lásku — to je to hlavní, co léčí, ať už je předávána skrze dotek, akupunkturu, bylinky, naslouchání anebo operaci.

Jinými slovy psychosomatika je jasná atestace.

Určitě! Nevím jestli potřebuji nutně nadstavbovou atestaci, ale rozhodně je mi blízký psychosomatický pohled na nemoci. Jak vnímám nemoci, jak budu pokládat otázky pacientům, rozhodně mě to vede v uvažování, co se v tom člověku děje, jaký má životní styl, rodinnou situaci, náhled na sebe. Určitě budu používat i konvenční medicínu, ale budu se snažit promlouvat i s pacientovým nitrem.

Není to tak dávno, co moji pozornost zaujal jeden článek ze začátku tohoto tisíciletí, v němž paní Klímová vzpomíná na doby, kdy se v intelektuálních kruzích ještě nosila dobrá znalost latiny, takže prý někteří příslušníci těchto společenských kruhů byli schopni citovat značnou část úvodní kapitoly Haškova Švejka v překladu do latiny. Paní Klímová vzpomíná také na české písničky, které byly překládány do latiny. V současné době jsou latinské překlady některých českých písniček známy především díky učebnici latiny pro gymnázia, kterou v devadesátých letech XX. století sepsal pan Pech. Pokusme se v této krásné tradici pokračovat.

Prvního červnového dne léta Páně 2023 jsem jel autobusem, abych vrátil do knihovny vypůjčenou knihu. Možná je to tím, že jsem měl ještě v živé paměti onen článek, zkrátka jsem v tom autobuse začal spřádat latinská slova; za předlohu mně při tom posloužila známá česká písnička Prší, prší. Ne že by v ten den přšelo, ba právě naopak, bylo sucho a hezky svítilo sluníčko. Písnička se ovšem nabízela svou krátkostí a jednoduchostí. Také je to jedna z českých písniček, s jejíž latinskou verzí jsem se dosud, pokud si dobře vzpomínám, nesetkal. A tak myslím, že nebude na škodu podělit se s vámi o to, jak jsem tuto písničku převedl do latiny. Třeba prváci přesvědčí svého vyučujícího latiny, aby si v hodině zazpívali Prší, prší po latinsku.

Pluit, pluit urceatim.
 Quo vehemur equitatim?
 Ibimus in pratulum,
 exspectemus cuculum.

Cucu, cucu.

Cuculus iam cuculavit,
 virgo mea lacrimavit.
 Cucule, ne cucules!
 Virgo mea, cur nunc fles?

Poznámka pro hnidopichy: Pokud je mi známo, příslovce *equitatim* „koňmo“ není doloženo ve starověké latině; je to tedy neologismus, vytvořený od slovesa *equitare* „jet na koni“ obdobně, jako byla ve starověku tvořena adverbia od jiných sloves, např. *cursum*, *festinatim*. Substantivum *cuculus* „kukačka“ je ve starověké

latině doloženo s dlouhou i krátkou samohláskou ve druhé slabice; zde jsem se přiklonil k samohlásce krátké.

Ze svého latinského špásování připojím ještě něco o psovi skákajícím na zelené louce a myslivcovi.

Canis it,
exsilit
viridi in prato.
Venator advenit
petaso pennato.

Quid agis,
o canis?
Cur semper laetare?
Nescio, gaudeo.
Et pergīt saltare.

Československá státní hymna byla do latiny přeložena ve 30. letech XX. století panem Blaschkou. Po druhé světové válce byl zveřejněn latinský překlad od pana Filipa. S vědomím existence těchto dvou překladů a bezpochyby jimi silně ovlivněn předkládám zde svoji latinskou verzi české hymny.

O patria, o patria!
Aquae inter prata fremunt,
silvae inter saxa strepunt;
hortum iuvat vernus flos,
paradisus oculos.
Haec est terra pulcherrima,
Bohemia patria,
Bohemia patria.

A konečně něco s medicínskou tematikou; zde mi byla českou předlohou písnička *Proč mám jít studovat, opustit vinohrad?* ze známé série filmů o básnících.

Cur studi(a) adeam,
relinquens vineam
et equos et porcos
et puellae locos,
cui ruri coeam?

Medicus ad lectum
quaerit sibi victum,
nutat capitulo,
inspicit tubulo
in aures, in rectum.

Sémantická poznámka: Latinské slovo *locus* znamená „místo“. V množném čísle se jím mimo jiné označují speciálně místa na ženském těle, která vzbuzují stud, tedy *pudenda muliebria*. Takové užití tohoto slova nalezneme např. u Cicerona a u Celsa.

Pod tmavé noci vahou
se plavím tichou Prahou.
Vrávorající ve snách,
opilý koráb na vlnách.

Se plavím tichou Prahou,
kam mě světla táhnou.
Opilý koráb na vlnách
mizející ve hvězdách.

Když už vítr hraje prim
a ve tmě mizí listí roje
a vzduchem letí tóny zim
a vločky mění stromům kroje,
tak chybí mi tvé hlazení
a dotek slunce na mém spánku
a čerstvých květin vábení
a vůně třešní v letním vánku.
Ten pocit zmizel, nevím kam,
nevinný jak dětský hlas,
s prvosenkou nejspíš mám
na novou lásku šanci zas.
Až koncert zimy dohraje,
mé zmrzlé srdce roztaje.

Richard Boček

BabyloFN Motol

Doba je tvrdá. Je třeba být progresivní. Je třeba se umět prezentovat! Ideálně ve více jazycích, jen ať to má šmrnc... Tedy, věhlasná FN Motol, to je v Česku zajetá značka. Ale oživit a vdechnout život té pravé University Hospital Motol, to je úkol hodný toho nejšpičkovějšího PR týmu.

A tak se pár chytrých hlav v tajemných motolských PR komnatách dalo dohromady a začaly vytvářet motolskou image. A protože to byly hlavy opravdu moudré, rozhodly se pro moderní nemocnici využívat jen ta nejmodernější řešení. A tak se stalo, že se do týmu nadšených budovatelů vize mezinárodního pracoviště připojila také dnes všemi obdivovaná a všudypřítomná AI. What could go wrong, right? Right!

Dovolu mi vás za naši redakci provést touto fascinující printscreeny a útržky textu dlážděnou cestou objevování anglické verze stránek of the University Hospital Motol.

Disclaimer: Autor článku strávil pročitáním webovéky čtyři a půl hodiny, odnesl si z nich vážnou újmu na psychickém zdraví a tento zážitek rozhodně nikomu nedoporučuje. Byli jste varováni, jdeme na to...

Každá organizace by měla mít jasnou vizi, ovšem prázdná slova dnes již nikoho nezajímají, je třeba mít realistické cíle! I zamyslela se AI a přinesla vizi z nejrealističtějších... (pracovně nazvanou dle kreditních karet Visa)

PRT
SRC

Visa

The University Hospital in Motol will become a University Hospital

Tomu nemůže oponovat ani ten nejpřísnější skeptik.

Pacienty je nejen třeba ošetřovat, ale nežli do motolského mraveniště vstoupí, také informovat o tom, kam kráčí. O tzv. **“Motol valley”** (kde spoustu přátel mááááááš...) slyšel kdekdo, ale věděli jste třeba, že:

However, the basis of the modern huge medical complex was created by the Children's University Hospital and the Faculty of Pediatrics (now the 2nd Faculty of Medicine, Charles University), which had to move from Karlovy Vary to Charles due to the construction of the Nuselský Bridge.

A když už tu víříme debatu o původu jednotlivých budov a součástí motolské nemocnice, mě třeba vždycky zajímalo, k čemu kdy sloužil ten modrý bazének v motolském vestibulu. Byla v něm někdy voda? Nebo se jednalo o starověké římské lázně? Či snad masová křítelnice nemluvňat omylem naprojektovaná do dospělé části nemocnice? Odpověď se asi nikdy nedozvíme, co se ovšem dozvíme, je původ nejstarší cihlové budovy. No jo, XNUMX, rodiště velikánů.

39

The oldest brick building is today's pavilion of infectious hepatitis, a former building of the Lupus Institute designed by Rudolf Kvěch from XNUMX.

Že myšlenky mohou zabít, se v krvavé historii lidstva ukázalo mnohokrát... Věděli jste ovšem, že i ta záludná komunikace zvyšuje mortalitu?! Kdyby Šárka Tomová jen tušila...

Thus, most of the children were healthy, but due to the zero knowledge at the time about the spread of communicable diseases, the mortality rate in the find was high.

Fakultní nemocnice v Motole je důležitým hráčem na poli vědy a vzdělávání mladých zdravotníků, na kterém se podílí vyučující, kteří do Motola přešli z nejrůznějších špičkových pracovišť, například z věhlasné **“the Bulovka University of Applied Sciences”**.

A nejen to! V rámci mezioborového a mezinárodního přesahu se Motol podílí i na výuce studentů 1. a 3. filozofické fakulty ve Spojeném království. O tom si nikdo před rokem 89 ani nesnil.

The department participated in teaching students of the 3rd Faculty of Arts of the UK and the 1st Faculty of Arts of the UK.

Konec ale už tomu bezbřehému intelektuálnímu tlachání, je na čase představit FN Motol jako moderní zdravotnickou instituci. A na čem chod každé skvělé nemocnice stojí? Na moderních strojích, hezky ustlaných postelích, anebo snad na tlačence ve slevě z bufetu na dětském? Ne! Na lidech... I řeklo si PR oddělení, pojďme naše zaměstnance hezky představit, dát jim prostor na našich shiny new stránkách. What could go wrong... again!

**MUDr. Štěpán's head
as. MUDr. Hello Dagmar
MD Petra the Copt
MD Little Šárka
MUDr. Carnival Jan
MUDr. Wet Dana
MD Monkey Pavel
MUDr. Friday Andrew
MD Salad Martina
MD Single Lucy
MD Jana the Magpie
MD World Jacob**

**MD That's Teodor
MUDr. Wenceslas froze
MUDr. Locksmith
MD Mute Eve (including
maternity leave)
MUDr. Toothless
as. MUDr. Black
Rudolf CSc.
Dr. Plowman
MD Saint Clare
doc. MD Warm Lucie
Riedlbauch, Ph.D.**

Bylo by však trestuhodné opomenout důležité vedoucí pozice, které drží jednotlivé odborníky pohromadě. Tak například veřejnosti málo známá, nicméně velmi důležitá pozice preventivního dobírání si zaměstnanců — prevence na prvním místě!

Na některé kliniky si ovšem důvtipně smýšlející AI nepřijde! Kde nic není, není co pokazit, tedy, dovolte nám představit:

Deputy for Treatment. prevent. roast

The head

41

Bylo by ale bláhové si myslet, že všechny tyto „Jágry“ českého zdravotnictví zaplatí stát ze svého vyrovnaného rozpočtu. Jsme proto velmi vděční za to, že se najdou štedří dárci, kteří pomáhají dnes a denně na svých bedrech nést výdaje celé nemocnice. I proto anglická verze stránek nezapomněla ani na ně... A protože je Motol velmi progresivní, na výběr je hned z několika možností podpory (tu „napořád“ si představuji jako staré dobré zaprodání duše ďáblu s podpisem vlastní krvi, v moderním terminologii přejmenováno na „studium medicíny“).

The University Hospital in Motol is one of the top medical workplaces. Both natural and legal persons can become a donor.

PRT
SRC

Gifts can be provided forever or financial. |

A pojďme dárcům jmenovitě poděkovat, tedy například...

**Blessed Václav
Green Richard
Hero Ivan
Boiled Ludek
Iron David**

I přes šestileté studium ve FN Motol se vám může stát, že vám některé základní informace o nemocnici zcela uniknou. Tak například myslíte si, že je interna dost široký obor? Well... Jaká medicína se teprve musí dělat na tomto oddělení:

PRT
SRC

| 3100 | A | Body clinic. medicine

42

Oproti tomu gynekologie a porodnictví (anglicky velmi korektně přeloženo na gynaecology-porodnictví ofc) se rozhodla jít zcela opačným, superspecializovaným směrem. A je to správně, třeba centrum pečující o děti v konzervě se hledá v ČR velmi obtížně. Thanks Moto!

PRT
SRC

| 7002 | A | Gyn. - por. clinic - canned. odd.

Nebo jde snad o onu bájnou zakonzervovanou šanci? Who knows...

A nebo třeba když se narodí šesterčata (btw. poslední se narodila v ČR v roce 2020), na tolik dětí je třeba vyhradit samostatné oddělení!

PRT
SRC

| 7004 | A | Gyn. - por. clinic - sextuplets

Nutno pochválit Motol také za péči o pacienty, na které jiné nemocnice příliš nemyslí.

PRT
SRC

| 3110 | A | Alien Care Center

Škoda jen, že v rámci rekonstrukce je chod některých klinik poněkud omezen. Třeba na věhlasnou „koženou síň“ si pacienti na dermatovenerologii musí aktuálně nechat zajít chuť. Těším se, až se znova otevře, zajdu se tam podívat. Představuji si to jako středověké kostnice, jen s kůží. Mňam.

PRT
SRC

Department of Dermatovenerology

Due to the replacement of the windows, the LEATHER HALL will be closed for approximately 15 weeks from 8 August 2023.

Na pneumologii jdou příkladem stran akcí zaměřených na prevenci...

PRT
SRC

Campaign - **Ex smokers are unstoppable**, is a European project to promote smoking cessation.

A o úspěších nemocnice veřejnost informuje dnes již už legendární časopis Motol IN, ehm, pardon, Motor IN. Vždycky se přehřenu...

PRT
SRC

Motor IN

On this page you will find a magazine **Motor IN** in electronic form. Read **health advice** not only from the specialists of the University Hospital in Motol.

After hovering the mouse over the envelope:

 = enlarged view of the cover

 = view / download the magazine in PDF

Na závěr bych chtěl už jen upřímně a bez všeho sarkasmu říct, že jsem velmi rád za to, že v Motole pracuje kopa skvělých lidí, kteří svou práci dělají dobře, a i přes různé útrapy mnohdy s úsměvem na tváři. O to víc by jistě ocenili, kdyby si jejich vedení zvládlo po sobě alespoň přechíst zkopírovaný text z překladače, než ho vypustí do světa...

43

Když jsem se narodil,
spadl jsem ze skály.
Teď padám,
a pro všechnu mlhu okolo
nevidím zem.

Nikdy nevím, co přijde.
Z mlhy se vynořují lidi a stromy,
radost a smutek,
problémy, nad kterejma si lámu hlavu dny a týdny.
A pak je to všechno zase fuč.

Rád bych svůj pád zbrzdil,
něčeho se přidržel.
Chytám se skal, ale jen se tím trápím.
Je to totiž jak chytat řeku
do papírového pytlíku.

Proč to dělám?
Čeho se vlastně bojím?
Že o sebe přijdu?
Vždyť já ani nevím, co „já“ jsem.
Každým momentem
umírám
a rodím se.
Pevný skupenství je iluze.

A nakonec vím,
že jen když v sobě poslechnu:
„Pust' se!“,
může být pád volný.

Opustit všechna přesvědčení
o sobě,
o konci
a nechat žít
tuhle přítomnost.

Pokud je opravdu
Někdo nade mnou
Seslal mi tebe
Tím celou oblohu
Věčně ztemnělou
Proměnil v nebe

Zažehnul jsi jiskru
Umění lásky
A pocitu štěstí
Dostal ses až pod kru
Vidíš pod vrásky
Jsi mou neřestí

S tvým příchodem
Září vnitřní slunce
Šíří se bezpečí
Jsi záchytným bodem
V hluboké tůňce
Tvá persona léčí

Všechny tyto věci
Co ženou mě dál
Jen mé oči zří
Činy jsou svědci
V srdci mám bál
Co nikdo nespatří

Eva Illiašová
MESSENGEROVÝ ZPRÁVY JAPONSKO — ČESKO

„Už jsem v Kataru, mami.“

„Tvl tady mě panini stálo asi 200 korun.“

„Mám tady 8hodinovou mezeru mezi lety, ale našla jsem tzv. Quiet room pro ženy, kde jsou lehátka a chvíli jsem spala. Pak jsem se vzbudila asi ve tři ráno, že je mi zima, protože je tady překlimatizováno 🤒 A tom mám na sobě několik vrstev oblečení. Příště беру do Kataru bundu.“

„Ten letadlovej jogurt je teda pěkně hnusnej. Je to vyrobený z vody a syrovátky 🤢 Musela jsem to dojít, protože jsem to po otevření neměla kam dát, a pak jsem se trochu poblila, jak byly turbulence. Pořád jsem otravovala vedle sedícího Vietnamce, že potřebuju na záchod.“

„Ty joo, v Kuala Lumpur jsem musela běžet na gate, protože náš předchozí let měl zpoždění. Naštěstí běželi i nějaký jiný lidi z našeho letadla, takže jsem se rychle zorientovala.“

„Tak jsem si vložila do mobilu japonskou simku. Jsem v Osace.“

„Právě jsem vstoupila na japonskou půdu a hnedka trapas. Nemohla jsem na letištním záchodě najít tlačítko pro spláchnutí, tak jsem nespálchla a Japonka po mně byla znechucená.“

„Hned první den jsem se vydala na prohlídku okolí, jelikož jsem přijela kolem poledne a měla jsem hlad. Trochu jsem byla vyšokovaná z cesty, a tak mi to trvalo, než jsem se vypravila dále do světa. Narazila jsem na knihkupectví, a jelikož je můj brácha fanoušek, hledala jsem mangu v angličtině. Tu jsem nenašla, avšak je tu obrovský regál porno mangy a u něj chlápci 🤪“

„Mají fakt vtipný hranatý autíčka, vypadají jako z kinderka.“

„Pořád chodím napravo a oni mi, chudáci, musí uhybat.“

„Je tady pláž!!!“

„Zdá se, že tady běžné obyvatelstvo neregistruje, že už není Československo. Když řeknu Czech Republic, často neví, ale když řeknu “czecho”, už vědí.“

„Vážně si tady užívám ježdění na kole. Můžou v tomhle městě jezdit po chodníku. V podstatě je to dost freestyle a řidičům moc nezávidím, protože na kole se tady lidi chovají docela odvázaně. Na velkých silnicích tedy člověk může jet po chodníku a v malých uličkách je to v klidu.“

„Blbý je, že moje kolo nemá přehazku a nefunguje ani dynamo, takže kopce moc nezdolám a za tmy je to celkem nebezpečné. Málem jsem vletěla do díry. Ještě když se to spojí s mojí krátkozrakostí...“

„Oni neumí psát psacím a přijde jim to hrozně hezký.“

„Jedna Japonka, se kterou se tady bavím, si mě fotila ve sportovních kraťasech, tílku, helmě a slunečních brýlích. Ani jedno z toho tady obvykle nenosí. Fakt jako, oni nenosí sluneční brýle. Mají místo toho ty malé slunečníky, co brání průniku UV záření.“

47

„Tady někteří v roušce jezdí i na kole.“

„V Osace jsem poprvé viděla jejich slavné hrací automaty pachinko. Je to opravdu šílenost. Vydává to hrozné zvuky a neustále to bliká. Podobná šílenost jsou auta, která jezdí s reklamními billboardy a u toho něco říkají to amplionu.“

„Nemají tady moc sýra, jedí jen tavenej ☹️“
(pozn. sýr je moje nejdůležitější součást obživy)

„Mají tady hodně tenké toaletáky a turecké záchody a taky záchody, které stříkají vodu a vydávají zvuky, asi proto, aby zakryly, že je člověk na velký.“

„Narazila jsem tady na protestantský kostel, tak jsem se šla podívat dovnitř.“

„Tzv. convenience stores jsou obchody, které mají otevřeno 24/7. V nemocničním obchůdku jsme potkaly Srílančanku, která si po studiu

přijela do Japonska vydělat. Prodavači v těchto obchodech musí složit jazykové testy, aby tady mohli pracovat, takže docela hard job.“

„Teďka v Kyotě se docela hodilo, že jsou všude automaty na pití, fakt jsem si neustále dokupovala studené limonády, protože bylo hrozně horko. Ale ta spotřeba plastových flašek.“

„Jak jsem se hrozně potila, tak jsem ztratila spoustu iontů a dostala jsem křeč do nohy. Odted si kupuju prášek s ionty, který si ředím vodou a piju to pořád.“

„Do všeho sladkýho cpou fazole.“

„Do každého jídla cpou něco z ryby. Byla jsem v přístavu a udělala jsem tu chybu, že jsem se chtěla najíst na rybím trhu. Koupila jsem si grilované těstíčko se sýrem a byla tam divná pachut, asi něčeho mořského, tak jsem to vyhodila. To nešlo. Šla jsem k zábavnímu parku koupit si párek v rohlíku tzv. American dog, a to jsem ještě netušila, že to bude reálně hot dog po americku, tedy sladké těstíčko a divný párek, tak jsem to musela celé přebít kečupem. Pak to celkem šlo.“

„Kari udon je dost hnusnej.“

„Pořád bloudím po nemocnici. Ale už se začínám trochu chytat.“

„Mají tady taveňák s příchutí vanilky!!!“

„Koupila jsem si ten taveňák a chutná to jako pribináček! 😊“

„Moje nejoblíbenější jídlo tady je steamed cheese koláček z convenience storu v nemocnici.“

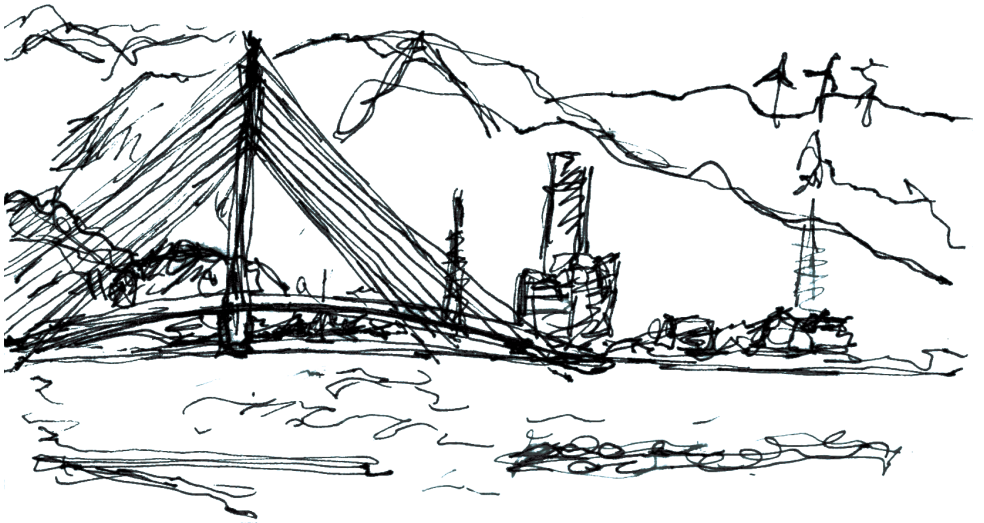
„Chtěla jsem si v jídelně dát něco sladkého jako dezert. Tak jsem se zeptala a oni mi dali pečené brambory s nějakým sirupem. Nic pro mě teda.“

„Studenti chodí v botách, kterými přecházejí mezi budovami na operační sály. No teda 🤦‍♀️ Hlavně, že máme na obličejích roušky.“

„Dneska jsem se vydala na projíždku na kole. Zaparkovala jsem ho na nádraží, vyšla si ke svatyni a když jsem se vrátila, nešlo mi

Katanoami beach, Wakayama

kolo sundat ze stojanu. Napadlo mě ho teda promazat a jediné, co se blížilo nějaké substanci, kterou by to šlo promazat, byl opalovák. Tak jsem to zkusila, ale tušila jsem, že v tom problém nebude a že jsem prostě jen nemehlo. Tak jsem se zeptala prvního Japonce, co šel kolem a samozřejmě jen bylo potřeba pohnout jednou páčkou na stojanu 🙄 Tak jsem se správně odhadla.“

„Všem Japoncům, tedy kluky nevyjímaje, se hrozně líbí můj brácha. Na pozadí v mobilu mám naši společnou fotku z plesu. Je mu sice jen 17, ale neustále se mě ptají, jestli je to můj přítel a říkají, že je “very handsome”. Vysoký, štíhlý, hnědovlasý a na fotce v obleku. Jedna z Japonek prohlásila, že by si ho chtěla vzít.“

„Jela jsem 13 minut Shinkansenem, jupí!
Mám video na foťáku, pak ukážu.“

„Máme teď pediatrii a byli jsme se podívat na dětském echu. Doktor se ptal vyšetřovaného kluka, bylo mu kolem 10 let, jestli ví, kde se nachází Česká republika. Odpověď zněla: V Africe. Vedle mě stála spolužačka s blond vlasy a modrýma očima.“

„Kardiolog nám říkal, že zná Bedřicha Smetanu a Antonína Dvořáka. Tak jsme mu ve výtahu pouštěly Novosvětskou.“

„Prý o Vánocích jedí KFC.“

„Pořád fotím různé barvy Hondy Super Cub a oni se mi smějou, protože je to u nich hrozně běžná věc, ale u nás fakt ne. Taky tady mají různé značky napodobující Vespu, jsou celkem vtípný. Viděla jsem tady taky jednu stařenku na motorce.“

„Jeden Japonec si mě náhodně vybral v PC učebně a pozval mě na oběd.“

„Japonky mají při gynekologickém vyšetřením závěs v půli těla, mezi nimi a doktorem, aby doktor neviděl nic jiného než vyšetřovanou oblast.“

„Po obědě jsem si chtěla na chvíli sednout venku, abych celý den netrávila v budově nemocnice. V kampusu nebyla k nalezení žádná

lavička, ale našla jsem jeden koutek, kde je rybníček s japonskými koi a tři lavičky. Bohužel jsou tady i komáři a já jsem si zapomněla repellent.“

„Fakt se bojím, že si zase vyberu jídlo, kde bude nějaká divná pachuť. Radši jsem šla na Twister do KFC.“

„Dneska jsme měli mezeru mezi semináři 4 hodiny, tak jsem si skočila na pláž 🤔“

„Když jsem se ptala, proč nosí dlouhé oblečení, když je takhle horko, dostala jsem odpověď, že je to proto, aby jim nebyla zima v klimatizovaných prostorách 🤔“

„V Naře jsem šla večer do Seven Eleven a potkala jsem tam starého pána (na japonské poměry možná mladého), který se mě ptal, odkud jsem a pak řekl, že se na univerzitě učil o Janu Husovi.“

„Zkouším všechna tlačítka na záchodech.“

„Asi mají v oblibě doplňovat různá místa zvláštními zvuky. Automatická pokladna mňoukne při načtení položky. Tlačítko Privacy na záchodě začne vydávat zvuky žbluňkání vody. Ovladač pro zapnutí teplé vody v pokoji vydává znělku. Na nádraží zpívají ptáci.“

„V supermarketu je úplně skvělý způsob markování. Prodavačka při markování vkládá zboží do košíku. Když je hotová, zaplatím nákup v automatu a ona už během toho může obsloužit dalšího zákazníka. Košík si pak vezmu stranou a v klidu si vše naskládám do batohu. Je to taková prkotina, ale je příjemné u nákupu nespěchat.“

„Kraťasy jsem tady viděla pouze při sportu. Když jsme hrály s Japonkami basketbal, měly na sobě oversize oblečení, ve kterém jim muselo být opravdu horko. Jedině školačky mají kratší sukně v rámci uniformy, jinak se chodí v dlouhých kalhotkách nebo sukních alespoň pod kolena.“

„Když jsme si povídali o pravidlech ve škole, dozvěděla jsem se, že na státních základních školách jsou zakázané sladkosti a mobily. Až do konce střední školy musí nosit uniformy, nesmí mít nabarvené vlasy a kluci nesmí mít dlouhé vlasy nebo vyholené části vlasů.“

Takže až na vejšce si mohou svobodně určit svůj zevnějšek 🤖“

„Všude se chodí nalevo, avšak do dveří v nemocnici se vstupuje vpravo a také na eskalátorech se stojí napravo 🤖 Na nemocničních eskalátorech lidé v klidu stojí a čekají, až vyjedou nahoru. Mě přitom stojí velké úsilí, abych na eskalátoru nezačala šlapat nahoru. Jsem naučená z pražského spěchu v metru.“

„Přestože je Wakayama pobřežním městem, místní obyvatelé se v oceánu moc nekoupou. Především ženy ne. Nechtějí se opálit, protože jejich ideálem krásy je mít kůži jako porcelánová panenka. Když jsem se ptala jedné z Japonek, řekla, že se koupala naposled před 2 lety. „My se nekoupeme v moři, my se koupeme v bazénu,“ řekla mi. Naopak já jsem na pláži pečená vařená.“

„Čekala bych, že na pláži ve velkém pořádají pikniky a grilovačky, oni si však raději sednou do restaurace. Je však jedna jejich oblíbená plážová aktivita — fireworks. Fireworks bych popsala tak, že se nakoupí různé zvláštní druhy prskavek (nebo možná i jiné pyrotechniky) a za tmy je zapalují na pláži. Chystají se nás na ně vzít před naším odjezdem.“

„Už jsem v Tokiu, mami.“

„Ty joo, tady je na rohu každé druhé ulice Seven Eleven. Tak to je příležitost vyzkoušet celý zbytek sortimentu pečiva, než odjedu.“

„Na Tokyo Skytree jsem dvě hodiny čekala na západ slunce, abych měla příležitost vidět Tokio nejen v denním světle, ale i za tmy, kdy se rozsvítí všechny ty mrakodrapy.“

„Právě jsem uprostřed noci uprostřed Tokia sama v metru. Ještě že o tom neví máma.“

„Aha, tady asi metro taky jezdí jen do půlnoci. Prej další spoj pojedou až v pět. Co budu dělat? 🤖“

„Tak naštěstí jsem stihla ještě spoj jiné linky, takže nebudu muset dojít do hotelu pěšky.“

„Tady k snídani podávají polívku 🤖“

„V Shinjuku mě zastihla vichřice. Schovala jsem se do podniku a dala si oběd, říkala jsem si, že si musím dát ještě naposled nějaké pořádné japonské jídlo. Zas to bylo hnusný, už to fakt vzdávám, už se opravdu budu živit jen v Seven Eleven. Ještě k tomu v té restauraci zněl J-pop, což bylo docela takový hektický, takže jsem už začala být tím ruchem města opravdu přehlčena. Naštěstí jsem vlezla do národního parku Gyoen, kde byla hezká japonská zahrada, altánky a skleník.

„Už jsem v Istanbulu, mami.“

Barbora Džerengová
RODINA TANČÍ

Padám dolů, do lesa. Velký bílý dům na konci cesty, štěrky zrytý rypáky prasat a stromy ohlodané kůrovcem. Pamatuju si to zelenější. Břicho se mi pohupuje. Boty mi vržou na žulových schodech, když se připravuju k tanci. Narovnat ramena, napnout krk a zavřít oči. Deska se roztáčí na gramofonu.

Jak se máš? Tak co je nového? Ptá se v rytmu valčíku. Ale nic. Teda nic, co můžu říct. Ukročím na stranu. Pravdu jsem pověsila na křišťálový lustr dávno a její paprsky teď nasvicují shora celou scénu, teda když si někdo rozsvítí. Rusko útočí, elektrika je drahá, tak moc netop. Secvakne paty k sobě. To abych vrátila i juře naftu, povzdechnu si. Jura kácí dřevo v lese, načerno, protože mu patří, a nám je teplo, ale ne vždycky — šetříme, nedá se svítit.

A co teda budeš dělat, až dostuduješ? No asi doktora, když už to studuju. Aha, no tak to nás všechny vyléčíš. Na blbost ještě nic nevymysleli. Ale ty kolena moje.

Když si je dáš pro korunu vrtat. Korunek mám, že je neutratím. Svět se stejně zbláznil, v KSČ bylo líp a ty džíny, co nikdo neměl! Já spíš zajdu na Národku nebo na Letnou. No jo, vy mladý. Šlápnu mi na špičky, až syкну bolestí.

A proč tě už nevidíme? To ti na nás nezáleží? Nohy se mi zamotají a tak tak nevypadnu z rytmu. Promenády a výkruty jsou mi houby platný, stejně na mě nevidí. Zaskřípu zubama. Já se tady drásám roky na pódiu a na přebory po jedno poplácání po zádech, ale přijet jednou za měsíc je nezájem? Dupnu jí na nohu, ale ona se zakření. Trakty zpětrhány, syndrom locked out.

Balvan se pohne v rohu. Provalí se obývacím až na pohovku, kde se zastaví v důlku. Setrvačností se mačkají tlačítka na ovladači. Nevadí ti to, ne? Cokoli místo trapného ticha. Teď jsem zas potkal takového debila, no chápeš to? Ale vidím, žes mu to nandal, na tebe si nikdo dovolovat nebude. To teda ne. Já jsem velikej a umím křičet, takže ať to

na mě nezkoušej. Já se
neperu, jen vyrážím zuby.

Jsi teda borec.

Já vím.

Tak jo.

Máš se?

Jo.

Tak jo.

Nechápu, jak můžeš
být tak nevděčná.
Sjedu pohledem její dupák, který
vydává za jive. Kostěný tyčky
vyčuhují zpod sukně a mezi
úzkým nosem na mě civí dva
propadlý tenisáky. Protáčím oči.
Kdyby se chudák nenarodila do tý
druhé, pořadný linie rodiny, jejíž
jméno se dokonce dá vyslovit,
třeba by to dopadlo jinak. Třeba
by neměla tak velkej zadek, když
jí bylo osm, a někdo by si jí i všiml.
Nuceně se usměju. Teď už je
pozdě. Rozeklaný jazyk a tajný
tetování jí prozrazují. Ani o slovo
víc. Imituju dupák. Konečně jsme
mezi svýma. Gramofon zašumí.
Druhá strana někdy přiště.

Pneumatiky mi hvízdají do rytmu
rádia, když se opírám do zatáček.
Zarachtá řetízek na dveřích
a ozve se vyčítavý zamňoukání.
Tak koho pozveme na svatbu?
Stejně se vzít nemůžeme.
To projde.
No snad.

Tak koho?

Říznu nožem do chleba.

S máslem a se šunkou je
nejlepší. Nikoho. Tebe a mě
a je to — tak bych to chtěla říct,
ale něco ve mně se láme.

Já nevím, asi je tři.

Nechci je tam.

Hm.

Že se s nima furt bavíš.

Nechci přijít o rodinu.

Žádnou nemáš, je to fraška.

Je to něco.

Něco na nic.

Stockholm syndrom.

Hovno, zbabělost to

je, se prostě bojíš.

No, jako bojím se.

Tak se na to vyser.

Ale co když?

Dalas jim čtvrt století na to

být dobrý. Neřekneš jim

půl roku o druhý kočce,

ale chceš je na svatbě?

Podívám se na prstýnek, co

se mi blýská na ruce. Černý

čertík se mi otře o nohu.

Co když jsem něco přeslechla? Co

když to je až na tý druhý straně?

Kolikrát jsi to už slyšela?

Milionkrát.

Tak.

Tak dobře. Jsme v tom samy.

Spolu.

jsme generace šumu
příliš něžného
a příliš kolmého
jako rozbíhavé švy
podmanivě šeptající
o blíživosti stěn
a žaluziích
promítajících rovnoběžky
za našimi zády
bar Lucerna
všude kolem lidé které neznám
a pod úrovní slov
konečně chápu
dunění bubnů
trochu moc modrých
a trochu moc křivých
pro přímé stropy
a příliš dlouhé kroky
co stmívají se
o den dřív

Je to jako zajet rukama do vlasů a rozlomit
něco co už dlouho
ukrývalo se v kostech.
Potměmluv dopadu zvnitřněných prahů
kterým propůjčil jsi stín.
Dnes jsme byli tichem
a ulpěli na každém rohu
odpočítaném natam
i nazpět.
Je mi trochu zima že vzdaluju se tak rychle.
Ale v míjení vlaků občas vytuším lidské tváře.
Je mi hebce.
A hrnečky s kávou
které prohlédly svěřenou věčnost
ve mně šeptají pořád dál.

Nesnažím se
obnažovat při první příležitosti
Jsou záležitosti formální a obsahové
i vražové když počítají minuty
leží v koutě svinutí

Nesnažím se chytit obsah v textu
i v sexu je důležitější forma
a norma je obdobou porna
Snažím se tě ocenit
ceníš na mě zuby
z huby ti táhne po malinách
malý nádech máty nany
a něco vína pro pohany
kterým chybí Mohamed
mažu med kolem tý tvý huby
bolí mě hlava z hudby
jsem už prostě unavenej
Nejde skládat verše o ničem
ničemný myšlenky mám v sobě
jak v týhle době přiblížit se k tobě
během noci mě ten pocit nepustí
pustá je poušť a já tisknu spoušť

Snažím se nebýt unavenej
Zdražím všechny svoje náměty
Na mě ty reklamy stejně nefungují
Bují tu všude kolem zločin
Co se skrývá našim očím
Musíme zastavit a konečně se postavit
Co uniká mému zraku není množství lidských vraků
Jsem jen odrazem člověka v zrcadle
Co je odrazen dle staré tradice
A v panice se snaží otevřít oči
Než ho někdo stihne osočit
Že musel stránku otočit

Nic mě nenapadá
nenápadná céva začla krvácet
dvacet až třicet vteřin
a já věřím
že se ti stýská
že zatímco se venku blýská
nám všem blízká osoba
o sobě nic neprozradí
že když tě zradí ti co tě maj rádi
tak to vadí.

Nic mě nenapadá
padá na mě únava
neva že půjdu na kutě?
Krutě tě tady opustim
odpustíš mi to?
Atomy se ve mně chvějí
chtějí trochu ticha
píchá mě moje pýcha
ale do toho se nebudu míchat.

Nic mě nenapadá
napadaly mi zplodiny do spodiny očnice
oč více či méně vidim
se říct stydim,
takže hned jak mě něco napadne
padne ranní rosa a bude pěkná kosa
osa se na chvilku přestane točit,
ale jen co si budu muset odskočit se vymočit
se snad nestihne vybočit
čitelně napíšu NEŠAHAT
než aby mi had zkřížil cestu
oblíknou si vestu záchrannou
snad to není za hranou

Oči zavírám
A pohlížím do sebe dokořán
V nitru se střídá bouře s azurem

Chci znát odpovědi na svou otázku
Jak být šťastná

Oči zavírám a pátrám v sobě po naději
Klopýtání v pochybách se střídá s letem na křídlech andělů

Můžu léčit lidi dřív než vyléčím sebe?

Realitu dní se někdy snažím zaspát
Jindy ji přepisuji hezčími představami
A ty pak žiju — baví mě

Každý den je poklad
A já někdy ztrácím mapu
A jindy nacházím bohatství ve svém nitru od svítání

Život je jako bonboniéra
Jdu si představit jakou chuť chci ochutnat zítra
A pak si ji vychutnám.
— Mmm. Mňam.

Sedím, len tak a hľadím tam nikam, do ďaleka,
naplnený mrazom, no prázdny, aspoň cigara pookrieva.
Vítam východ slnka, dym s ním stúpa k nebesám.
Či chvíľa zapísať, zvečniť dá sa, premýšľam.

Aké bolo by môcť to žiť zas a znovu
a nikdy nedočkať sa špaku
a nikdy nedočkať sa prachu
stať sa väzňom večne slobodným jediného času.

Od zemskeho nafurt odpútať sa, neťažiť si hlavu.
Byť s tým spokojný, čo je, nemyslieť, čo bude,
nehľadieť, že život horkejší ako prsty od tabaku.
No už späť ma volajú: „Pod', pod' aj ty s nami.“
Teda nič neostáva mi, iba ďalej ísť od chvíle k večnosti.

VZKAZNÍK

Zde můžete zanechat drobný komentář, vzkaz či kresbičku pro další čtenáře. Tomuto výtisku tak vdechnete trochu jedinečnosti a umožníte mu získávat stále čerstvý obsah, i když je již na hony vzdálen tiskařskému inkoustu.

Čtete časopis doma či v e-verzi? Nevadí! Pošlete nám svůj příspěvek na e-mail sefredaktor@motolak.org a my jej zveřejníme.

